

Rok XXVII

Marzec 1958 r.

Nr 3

WIADOMOŚCI
DIECEZJALNE PODŁASKIE
ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Adres Redakcji i Administracji
Kuria Diecezjalna – Siedlce – Świerczewskiego 60
Telefon 7 26

Konto Kurii Diecezjalnej N. B. P. O/Siedlce
Nr 1520-9-344

Treść zeszytu Nr 3 — 1958 r.

DZIAŁ URZĘDOWY

Akta Stolicy Apostolskiej

34. Św. Kongr. dla Sem. i Uniw.—Dekret o trybie postępowania przyjmowaniu alumnów, którzy zostali zwolnieni z Seminarium	87
35. Św. Kongr. Sakramentów—Dekret o cofnięciu nakazu nadsyłania przez Ordynariuszy sprawozdań z udzielenia sakr. Bierzmowania	88-89

Akta Prymasa Polski

36. Wezwanie Prymasa Polski do pracy wielkopostnej w duchu Słubów Jasnogórskich	88-94
37. Określenie czasu wielkanocnej Komunii św.	94-95
38. Przekazanie przedmiotów kultu Kościołowi	95
39. Konferencja Episkopatu Polski w Warszawie	96
40. Telegram Ojca św. do J. Em. Kardynała Prymasa — podziękowanie za złożone życzenia	96
41. Komunia św. w Wielki Czwartek i nabożeństwo Wielkiej Soboty	97

Komunikaty Biura Sekretariatu Episkopatu

42. Kompetencja Urzędu i Wydziałów do Spraw Wyznań	97

Z Ordynariatu

43. Akcja Trzeźwości	98-101
44. Intencje Apostolstwa Modlitwy na 1958 r.	101-103
45. Wytyczne do opracowania kazań i nauk na drugi rok Wielkiej Nowenny	103-104
46. Tematy kazań niedzielnych i świątecznych	104-106
47. Tematy nauk niedzielnych dla młodzieży	106-109
48. Tematy nauk niedzielnych dla dzieci	100-112
49. Ostrzeżenie co do wina mszalnego	113
50. Wizytacje kanoniczne	113
51. Zmiany w składzie osobowym Duchowieństwa	113
52. Pielgrzymki na Jasną Górę w Częstochowie	114

Rozporządzenia Państwowe

53. O podatk. duchownych podatkiem od lokali	114-115

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

54. Bibliografia	116
55. Informacje	117
Krzyże ściennie i stojące	117-118
Nowa cegła do nabycia	117-118

**WIADOMOŚCI
DIECEZJALNE PODLASKIE
ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ**

Adres Redakcji i Administracji:

**Kuria Diecezjalna—Siedlce—ul. Świerczewskiego 60
Telefon 7 26**

DZIAŁ URZĘDOWY

AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ

34.

Św. Kongregacja dla Semin. i Uniwersytetów

DEKRET

o trybie postępowania przy przyjmowaniu alumnów, którzy zostali zwolnieni z Seminarium (A.A.S., 1957, Nr 49, 640)

Matka Kościół z najwyższą troską zwykła badać kandydatów do kapłaństwa, aby godni i odpowiedni byli zaszczycony Sakramentem kapłaństwa, niegodni zaś i nieodpowiedni zostali powstrzymani. Dlatego, na ogół niech Biskupi wstrzymują się od przyjmowania do seminariów alumnów, którzy odeszli z seminarium znajdującego się na terenie jakiegokolwiek diecezji czy to sami z własnej woli, czy też z pewnych powodów zostali zwolnieni przez Przełożonych. Jeżeli jednak, po rozrocznym rozpatrzeniu wszystkiego, osądzą, że wg obowiązującego przepisu kan. 1363 § 3 C.I.C., należy kogoś przyjąć, niech się ponadto zwrócą do św. Kongregacji dla Seminarium i Uniwersytetów z prośbą o tego rodzaju ocenę, aby tym lepiej można było orzec, czy kandydat jest odpowiedni.

Jego Świątobliwość PIUS XII, z Bożej Opatrzności Papież, postanowił to wszystko uznać i potwierdzić oraz nakazał jako prawo obowiązujące.

Dan w Rzymie, z gmachu św. Kaliksta, dn. 12 lipca 1957 r.

I. Kard. PIZZARDO, Biskup Alby, Prefekt

C. CONFALONIERI, Arbp. Nikopolu, Sekretarz

35.

Św. Kongregacja Sakramentów

DEKRET

o cofnięciu nakazu nadsyłania przez Ordynariuszy sprawozdań z udzielenia sakramentu Bierzmowania (A.A.S., 1957, Nr 49, 943-944)

Z przepisu n. 9 Dekretu »Spiritus Sancti munera«, zatytułowanego »O udzielaniu sakramentu Bierzmowania tym, którzy z powodu ciężkiej choroby są narażeni na niebezpieczeństwo śmierci«, wydanego dnia 14 września 1946 r. przez św. Kongregację Sakramentów (A.A.S., 38, 349 n.), zapewne dosyć jasno wynika, że miejscowi Ordynariusze każdego roku mają obowiązek wysyłania do tejże św. Kongregacji sprawozdania o liczbie bierzmowanych, a także o sposobie, który szafarze nadzwyczajni na terenie ich diecezji stosowali przy spełnianiu tego tak szaczonego obowiązku. A zatem, już po upływie 10 lat od wydania Dekretu, św. Kolegium Orzekające postanowiło, po porozumieniu z Ojcem św., że tych samych Ordynariuszy, począwszy od schyłku 1957 r. i odtąd dalej, zwalnia się z obowiązku nadsyłania wspomnianego sprawozdania, ponieważ z relacji otrzymanych w ciągu 10 lat wynika dostatecznie, że sakramentu Bierzmowania udzielano zgodnie z rytym, a przepisy tego Dekretu były pilnie przestrzegane.

Zresztą niech ci sami miejscowi Ordynariusze nie zaprzestają gorliwie czuwać, by w diecezji każdego z nich szafarze nadzwyczajni tego Sakramentu, udzielając go, kierowali się roztropnością i gorliwością, bacząc, by sakramentu Bierzmowania nie wystawić na niebezpieczeństwo nieważności i w jakiś sposób nie narazić na zniewagę i brak czci. Jeżeli więc zakradnie się jakieś nadużycie, celem natychmiastowego jego usunięcia, niech w miarę potrzeby, nie omisszkają się zwrócić do tejże św. Kongregacji.

Dan w Rzymie, w gmachu św. Kongreg., dn. 1 lipca 1957 r.

† B. Kard. Alojzy MASELLA, Biskup Prenesty, Prefekt
F. B R A C C I, Sekretarz

W związku z powyższym Dekretem, stwierdzamy i wyjaśniamy, że przepisy Dekretu św. Kongregacji z 14.IX. 1946, z wyjątkiem n. 9 (ob. Wiad. Diec. Podl., 1947 r., str. 2-8) i rozporządzenia Naszego — w sprawie wykonania tegoż Dekretu — z 14.VI. 1947 r. Nr 1943 (ob. Wiad. Diec. Podl.

1947 r., str. 53-57), n a d a l obowiązują w całej rozciągłości stąd też, stosownie do n. 7 Dekretu i do p. 15 rozporządzenia, kapłani, którzy, na mocy Dekretu »Spiritus Sancti munera« udzielili sakramentu Bierzmowania, obowiązani są niezwłocznie przesyłać, w każdym poszczególnym wypadku, do Kurii Diecezjalnej zawiadomienie o udzieleniu przez siebie Bierzmowania.

SIEDLCE, dnia 24 lutego 1958 r.

† Ignacy Świrski bp

AKTA PRYMASA POLSKI

36.

Wezwanie Prymasa Polski
do pracy wielkopostnej w duchu
Ślubowań Jasnogórskich

Umilowane Dzieci Boże!

Raz jeszcze przez żywe uszy wasze dociera do wrażliwego rozumu i do bijącego serca, przez Kościół Boży wołanie naszego Ojca Niebieskiego: »Nawróćcie się do mnie ze wszystkiego serca Waszego w poście i w płaczu i w żalu. I rozdzielcie serca Wasze, a nie szaty wasze...« (Joel 2, 12-13). Iluż ludzi, którzy w ubiegłym roku słuchali tego upomnienia, dziś go już nie słyszy?! Odeszli po zapłatę sprawiedliwego Sędziego. Nam dana jest ta łaska raz jeszcze! Może już raz ostatni! Jak wielka jest miłość Boga, który pozwolił nam dożyć chwili ponownego upomnienia.

Wielki Post w Kościele Chrystusowym jest mobilizacją duchową wszystkich Dzieł Bożych. »... Poświęćcie post, zwołajcie gromadę, zgromadźcie lud, poświęćcie zebranie, zbierzcie starców, zbierzcie dzieci i ssących piersi...« (Joel j. w.). Za wszystkich mają prosić kapłani: »Przepuść Panie, przepuść ludowi twemu, a nie daj dziedzictwa twego na hońbę...« (Joel jw.).

Wstrząsające jest to wołanie okrytej fioletem pokutnym Matki — Kościoła, który widzi potop grzechów Dzieci swoich. Któż zdoła wydzwignąć nas z tych odmetów?! Tylko Ty, Panie, który »litujesz się nad wszystkimi... darowujesz grzechy ludziom dla pokuty i przebaczasz im: albowiem jesteś Panem Bogiem naszym« (Mądr. 11, 24, 25, 7; introit Srody Popielcowej).

1. Przeżyliśmy w Kościele św. czas wielkich łask.

Przecież trwa Rok Wielkiej Nowenny Narodu przed Tysiącleciem Chrześcijaństwa Polski. Za kilka tygodni wejdziemy w drugi Rok tej Nowenny.

Jako fundament odnowienia duchowego przyjęliśmy Wierność Bogu, Krzyżowi i Ewangelii, Kościołowi świętemu i jego Pasterzom. Kościół nawoływał nas wytrwale do tej Wierności.

Zachęcaliśmy Was do wierności Bogu, bo patrząc na zmienność świata i znikomość czasów i wieków widzimy, że tylko Bóg się nie starzeje i nie odchodzi. *»Ty Panie, na początku ugruntowałaś ziemię a dziełem rąk twoich są niebiosa. One poginą, a Ty trwać będziesz, a wszystkie jako szata zwiolczają. A jako płaszcz zwinięsz je i będą odmienione, ale Ty tym samym zostajesz, i lata Twoje nie ustaną»* (Zyd 1, 11-12).

Zachęcaliśmy Was do wierności Krzyżowi, boć wiemy, że wszelkie znaki i symbole ustaną i poginą, ale przy końcu świata *»ukaze się Znak Syna człowieczego na niebie»* (Mt. 24, 30). I nie masz w żadnym innym znaku zbawienia. Dlatego prosiliśmy Was, aby Krzyż święty zajął poczesne miejsce w rodzinach katolickich. A w ciągu Wielkiego Postu mamy poświęcić Krzyżowi szczególną uwagę. Zwłaszcza w niedzielę Męki Pańskiej i w Wielki Piątek złożymy hołd Krzyżowi w świątyniach i w domach naszych.

Zachęcaliśmy Was do czytania Ewangelii świętej. Prosimy, aby w każdej rodzinie Ewangelia Chrystusowa znalazła poczesne miejsce, aby powrócił do rodzin katolickich zwyczaj czytania Pisma św., zwłaszcza w niedzielę i święta. Pragniemy, aby Ewangelia św. znalazła się w wyprawie ślubnej nowożeńców, w torbie podróżnej, na warsztacie pracy czy na stoliku nocnym – zawsze pod ręką. Bo w Ewangelii macie szukać Waszej Drogi, Prawdy i Życia. Wszak to jest najstarsza w Polsce Księga, która dotychczas jest najdłużej i najwierniej czytana przez Naród katolicki.

Zachęcaliśmy Was do wierności Kościołowi świętemu i jego Pasterzom. I tutaj pragniemy wejść w samo serce tej wierności, by pogłębić nasz związek z Kościołem. Będzie to przedmiot szczególnej pracy w Drugim Roku Wielkiej Nowenny, który się zbliża do nas.

II. Pełna wierność Kościołowi świętemu – to wierność Łasce Bożej.

Przypomnijmy sobie nasze ślubowania. Wołaliśmy przed rokiem: *»Małko Łaski Bożej! Przymykamy Ci strzec w każdej duszy polskiej daru Łaski, jako Źródła Bożego Życia. Pragniemy, aby każdy z nas żył w łasce uświęcającej i był świątynią Boga: aby cały Naród żył bez grzechu ciężkiego: aby stał się Domem Bożym i Bramą Niebios, dla pokoleń wędrujących po-*

przez polską ziemię – pod przewodem Kościoła Katolickiego – do Ojczyzny wiecznej».

Wierność Kościołowi świętemu, to przede wszystkim wierność Łasce uświęcającej. Bo przecież cały Kościół, chociaż składa się z grzeszników i świętych, z ziemnych, letnich i gorących, z kąkolu i pszenicy, jest jednakże święty, jest istotowo nadprzyrodzony. A chociaż jest społecznością widzialną i ziemską, to jednak nie jest z tego świata, ale pochodzi z Serca Bożego, otwartego na Krzyżu, jest owocem Męki zbawczej Chrystusa, Jego Krwi Najświętszej, z nadobfitości Jego Odkupienia.

Kościół jest społecznością wyjątkową i jedyną na świecie. Bo więzią jego jest nie tylko ustrój prawny, ale przede wszystkim ustrój miłości nadprzyrodzonej. Kościół jest społecznością, do której jesteśmy wprowadzeni przez Miłość Chrystusową, zlewana obficie na nas w wodach Chrztu świętego.

I trwamy w Kościele przez Miłość. Bo utrzymuje nas w Kościele Chrystusowym Łaska powołania na Synów wybrania, Łaska żywej Wiary, niewiedzącej Nadziei i Miłości wiernej. Im więcej w nas tej miłości, tym głębsze jest nasze wkorzenie w Kościół święty, tym obficież zń czerpiemy, tym bezpieczniej i spokojniej się w Nim czujemy.

Niezniszczalność Kościoła też wyraża się w tym, że istoty jego Mocy nadprzyrodzonej nikt pokonać nie zdoła. Kościół zwalczany nie przestaje być święty i nadprzyrodzony. Kościół pozbawiony wszelkich dóbr ziemskich nie przestaje być zasobny w najbogatsze środki, jakimi dlań są zawsze Sakramenta święte i modlitwa. Nawet Kościół opuszczony, jak Chrystus na Kalwarii, nie przestaje być Miłością, Zbawieniem i Pokojem ludzkości.

Ale potęgująca się w nas Wierność i Miłość nadprzyrodzona mogą wzmocnić ten Kościół, podobnie jak Szymon z Cyreny, wsparł Chrystusa w drodze na Kalwarię, podobnie jak niewiasta z rzeszy, która otarła twarz Jego. Stąd nasza więź nadprzyrodzona z Kościołem, przez łaskę uświęcającą nasze życie, jest potężną siłą Kościoła Bożego na ziemi.

III. Wszczępiony w Kościół przez Chrztę mam brać życie nadprzyrodzone z Kościoła.

Jak wykonać ten program uspołeczniania świętości? -Nikt z nas nie może zapomnieć o tym, że dar Łaski jest źródłem życia Bożego w duszy. Przez Chrztę święty *»umarliśmy grzechowi»*. Wszyscy *»ochrzczeni w Jezusie Chrystusie»*, mamy chodzić *»w nowości życia»*. *Nasz stary człowiek razem (z Nim) został ukrzyżowany, aby zniszczone zostało ciało grzechu, i że-*

byśmy dalej nie służyli grzechowi", » a za żyjących Bogu w Chrystusie Jezusie, Panu Naszym« (Rzym 6, 1-12, passim). Do nas należy nieustannie obfitość w pełni Łaski i Prawdy. Jesteśmy odpowiedzialni przed Bogiem za owoc z udzielonej nam wielorakiej Łaski Bożej. Mamy przynieść owoc stokrotny, by owoc nasz trwał.

Jako członkowie nadprzyrodzonej społeczności Kościoła świętego, mamy czuwać byśmy byli żywymi członkami Żywego Kościoła. Bo Kościół jest płodną Matką, która nieustannie rodzi Chrystusowi żywe, a nie martwe dzieci. Mamy czuwać, by to życie zachować, i nie zatruwać śmiercią swoją duchową zdrowego organizmu nadprzyrodzonego Matki — Kościoła. Wierność Kościołowi okazujemy przez wierność tej Łasce, którą wzięliśmy z Kościoła.

Mamy czuwać nad tym, aby Łaska Chrztu obfitowała na rzecz wspólnego dobra całej społeczności Kościoła. Musimy wreszcie zrozumieć to w pełni, że Kościół nie jest organizacją tylko ludzką, świecką, przyrodzoną, nie jest jakąś siłą li tylko ziemską, nie jest tylko jakąś organizacją polityczną, gospodarczą. Bo chociaż Kościół nosi na sobie właściwości społeczne, odpowiadające wymaganiom życia ziemskiego, chociaż ma zbawczy wpływ na sprawy ziemskie, to jednak nasze życie w Kościele jest czerpaniem mocy nadprzyrodzonych z Chrystusem i przyrostem nadprzyrodzonego, Mistycznego Ciała Kościoła, z Łaski w Łaskę. Wtedy działamy na rzecz Kościoła, gdy czerpiąc zeń Łaskę Bożą, przyczyniamy się życiem naszym do jego wzrostu duchowego. Nie możemy być uschniętą gałęzią na żyjącym drzewie.

Wierność Kościołowi okazujemy również przez wierność Łasce stanu, do którego jesteśmy powołani w Kościele. Idzie nie tylko o to, byśmy nie zmarnowali Łaski powołania na Dzieci Boże — przez Chrzest; czy Łaski powołania na Rycerzy Chrystusowych — przez Bierzmowanie. Ale idzie i o to, byśmy nie zmarnowali łaski stanu, wziętej z Kościoła w każdym Sakramencie.

A więc dochować macie wierności Łasce stanu Sakramentu Małżeństwa, skoro zostaliście powołani przez Ojca Niebieskiego do życia rodzinnego. Jak bardzo czuwać mają rodzice nad tym, aby mąż oddawał życie swoje za małżonkę, jak Chrystus oddał je za Kościół (Ef. 5), aby niewiasta zbawiona była przez rodzenie dzieci. Jak usilnie czuwać macie nad tym, aby rodzina wasza była — na wzór rodziny nazaretańskiej — Świętą Rodziną, aby kwitnęła w niej wierność i czystość, poświęcenie się dla dzieci w trzeźwości i oszczędno-

ści, miłości dla ogniska domowego i czujność i nad powierzonym skarbem życia! Trzeba będzie zwyciężać siebie by dobrze służyć rodzinie. Trzeba rozumnie kierować wszystkimi popędami, aby służyły rodzinie zgodnie z zamiarami Bożymi. Ileż pomocy przynieść tu może Łaska stanu małżeństwa, udzielona rodzicom przez Chrystusa, Twórcę tego „wielkiego sakramentu“.

Nawet w Waszym życiu zawodowym nie jesteście pozbawieni pomocy Łaski uświęcającej Kościoła, który nieustannie prosi Boga o błogosławieństwo doczesne i niebieskie dla wszystkich godziwych prac człowieka. Wszak Kościół uświęca życie doczesne, błogosławi Waszym pracom i na polu i w warsztacie, a przez swoją szczytną moralność podnosi Waszą sprawność i użyteczność zawodową. Kościół głosi zasady etyki zawodowej wszystkim stanom i zawodom, co tak pięknie ujawniło się w czasie pielgrzymek różnych zawodów na Jasną Górę. Kościół usiłuje spotęgować Waszą wierność powołaniom i zawodom, którym się poświęcacie. Kościół pragnie wpłynąć dodatnio na wartość Waszej służby społecznej, abyście byli chrześcijanami nie tylko w świątyniach, ale i w wykonywaniu przyjętych na siebie obowiązków stanu i zawodu. Przeglądajcie modlitwy ksiąg liturgicznych, a przekonacie się, ile zbawienych myśli Kościół umie podsunąć całemu Waszemu życiu doczesnemu.

Co więcej, nawet życie wspólne tej wielkiej rodziny Narodu ochrzczonego, może być uświęcone przez świętość nadprzyrodzoną katolickich Dzieci Narodu, tak iż całe ich życie będzie spokojniejsze, szlachetne dążenia — łatwiejsze do osiągnięcia, a pokój społeczny — bezpieczniejszy. Kościół modli się do Ojca Narodów, aby Mu wyznawały wszystkie Narody ziemi (Ps. 66): bo wtedy ziemia wyda swój owoc. Stąd tak ważną jest rzeczą, aby katolicy polscy wnosili swoją etykę chrześcijańską w codzienne życie Narodu, by poprawiali to życie swoją świętością, by zwycięsko pokonywali bolesną rozbieżność między duchem Ewangelii, a duchem życia codziennego. Naszemu Narodowi musimy przynieść w sercach naszych zasilek łaski uświęcającej, „aby cały Naród żył bez grzechu ciężkiego, aby stał się Domem Bożym i Bramą Niebios, dla pokoleń wędrujących poprzez polską ziemię — pod przewodnictwem Kościoła Katolickiego — do Ojczyzny wiecznej“.

Nawet w publiczne życie społeczne, w nasz wypoczynek świąteczny, wakacyjny, urlopowy, w życie towarzyskie, — w domu, w kinie, czy w teatrze. — w czasie wycieczek czy zabaw, ludzie kierowani Łaską z nieba mogą wnieść wiele

pogodnej radości Dzieci Bożych, zdrowego ładu i pokoju, by to życie — nie zamieniło się w dodatkową udrękę i anarchię.

Oto radosne owoce Łaski, które możemy zebrać z życia codziennego, wierni Bogu, Ewangelii i Krzyżowi, Kościołowi świętemu i jego Pasterzom. Poto przecież „*okazata się Łaska Boga Zbawiciela naszego wszystkim ludziom*”, abyśmy „*trzeźwo i sprawiedliwie i pobożnie żyli na tym świecie, oczekując błogosławionej nadziei i przyjścia Chwały wielkiego Boga Zbawiciela naszego Jezusa Chrystusa, który dał samego siebie za nas, aby nas wykupić od wszelkiej nieprawości i oczyścić sobie lud przyjemny, gorliwy w dobrych uczynkach*” (Tyt, 2, 11 — 15).

Warto wyciągnąć dłonie po te słodkie owoce, tak upragnione dla ust Ludu Bożego, dla pełni życia Łaski w Kościele świętym, dla pokoju w ziemi Narodu ochrzczonego.

Przyłożymy raz jeszcze rękę do pługa, by przeorać niwę serc naszych, nie oglądając się wstecz. Kapłani i Lud Wierny podadzą sobie dłonie w świętym współzawodnictwie o czystsza, trzeźwiejszą, pogodniejszą przyszłość Narodu, który tak bardzo na nią zasługuje.

A ja będę oddawał Wasz trud Matce Łaski Bożej, ufny, że w drugim Roku Wielkiej Nowenny będzie nam Pośredniczką Łask Wszelkich!

Przyjmijcie, Najmilsi Bracia Kapłani, Spowiednicy, Kierownicy Cwiczeń Duchownych i Misjonarze, oraz wszystkie, dotknięte Łaską Miłości, Dzieci Boże, moje ojcowskie błogosławieństwo.

Gniezno — Warszawa, Wielki Post 1958 r.

† Stefan Kardynał Wyszyński
PRYMAS POLSKI

.....

Wezwanie Księdza Prymasa polecamy odczytać z ambon w najbliższą niedzielę po otrzymaniu, podczas wszystkich Mszy św., zamiast kazania.

SIEDLCE, dnia 7 lutego 1958 r.

† Ignacy bp

PRYMAS POLSKI

Nr 634/58/P.

37.

Określenie czasu wielkanocnej Komunii św.

D e c r e t u m.

Annuentes precibus Poloniae Antistitum, vigore specialissimarum facultatum a SANCTA SEDE Nobis tributarum

praesentibus — attentis expositis — statuimus, ut in tota Polonia tempus Paschale, intra quod recipienda est annua S. Communio, incipiat Dominica Quinquagesimae et finiaturo termino ab Ordinario — ad normam can. 859 § 2 Codicis Iuris Canonici — determinando, servatis ceteris de iure servandis.

Praesenti Indulto ad quinquennium valituro.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum VARSAVIAE, die 6 mensis Februarii 1958

(—) † Stefan Card. Wyszyński

Na zasadzie powyższego Dekretu, wyznaczamy i ustalamy okres spowiedzi i Komunii św wielkanocnej w diecezji siedleckiej czyli podlaskiej od niedzieli Pięćdziesiątnicy do uroczystości św. Trójcy włącznie. — O czym należy powiadomić wiernych.

W roku bieżącym okres ten wypada od 16 lutego do 1 czerwca.

SIEDLCE, dnia 13 lutego 1958 r

(—) † Ignacy Świrski bp

38.

Przekazanie przedmiotów kultu Kościołowi.

W dniach 1 i 6 lutego br. Władze Państwowe przekazały Kościołowi przedmioty kultu religijnego, zrabowane przez hitlerowców w kościołach Archidiecezji Gnieźnieńskiej i Poznańskiej oraz Diecezji Chełmińskiej, Łódzkiej i Płockiej, a rewidykowane w 1945 roku z Wiesbaden i Graslebaden i przechowywane dotąd na Wawelu i w Muzeum Narodowym w Poznaniu.

Chodzi w danym wypadku o cenny sprzęt liturgiczny, jak kielichy i monstrancje, które pobożność katolicka przeznaczyła na chwałę Bożą oraz o relikwiarze wraz z świętymi relikwiami, które wielowiekowa tradycja otoczyła czcią całych pokoleń.

Wymienione przedmioty czci publicznej, używane w nabożeństwach kościelnych, wracają znowu — według prawnej przynależności — do swych świątyń, tak srodze pokrzywdzonych w czasie wojny, by służyć swemu przeznaczeniu religijnemu

39.

Konferencja Episkopatu Polski w Warszawie.

W dniach 11 – 13 lutego br. obradowała w Warszawie, w domu Arcybiskupów warszawskich, Komisja Główna Episkopatu i Konferencja plenarna, pod przewodnictwem J. Em. Księdza Kardynała Prymasa Polski.

Rozpatrzono całokształt sytuacji Kościoła w Polsce. Konferencja zastanawiała się głównie nad sprawami duszpasterskimi, w ramach programu Wielkiej Nowenny przed Millenium. Główne zadanie duszpasterstwa tego okresu wyrażone jest w Słubowaniach Jasnogórskich.

Wiele uwagi poświęcono informacjom, przekazanym przez Ks. Biskupa Pękale o organizacji pomocy dobroczynnej dla ubogiej ludności Polski. Podróż Ks. Biskupa ujawniła gotowość narodów katolickich przyjęcia Polsce z pomocą, w ramach duszpasterstwa dobroczynnego, pod odpowiedzialnością Episkopatu Polski. Księża Biskupi pomoc tę przyjęli i ufają, że będą mogli służyć bez przeszkód społeczeństwu.

Konferencja przyjęła z uznaniem decyzję Władz Państwowych, mocą której zostały zwrócone Kościołowi precjoza liturgiczne, złożone po wojnie na Wawelu.

Również zezwolenie na wyjazd zagranicę dla młodych księży, którzy otrzymali stypendia naukowe na Uniwersytetach Papieskich, Konferencja przyjęła z radością.

WARSZAWA, dnia 14 lutego 1958 r.

40.

Telegram Ojca św. do J. Em. Kardynała Prymasa

Citta del Vaticano dnia 15 lutego 1958 r.

Jego Eminencja Ksiądz Kardynał Stefan Wyszyński Warszawa
Z wzruszeniem i wdzięcznością przyjął Ojciec św. gratulacje i życzenia, przesłane Mu przez Waszą Eminencję i Księża Biskupów Polskich z okazji rocznicy wyboru i koronacji, jako miły wyraz serdecznego oddania oraz wypróbowanej wierności i miłości.

Jego Świątobliwość równocześnie zachęca Was oraz Wiernych, Waszej pieczy powierzonych, abyście – w duchu wiary – z nadzieją patrzyli w przyszłość i nadal gorliwie pielęgnowali chlubne tradycje Waszych przodków, a polecając wszystkim opiece Bogarodzicy, Łaskawej Królowej Polski, zaszyła – wraz z najlepszymi życzeniami – błogosławieństwo Apostolskie.

Podsekretarz Stanu J. Św.
Dell' Acqua

41.

Komunia św. w Wielki Czwartek i Nabożeństwo Wielkiej Soboty.

PRYMAS POLSKI

Nr 1696/58/P.

D e k r e t.

Na mocy nadzwyczajnych upoważnień nadanych Nam przez Stolicę Apostolską, niniejszym – mając na uwadze szczególne trudności, na jakie natrafiają w naszych warunkach, niektóre grupy wiernych (żołnierze, młodzież w internatach, pracownicy wielu zakładów pracy) w przystępowaniu do Komunii św. w Wielki Czwartek w czasie Mszy św., przedłużamy ważność Indultu św. Kongregacji Obrzędów z 22 lutego 1957 r., zezwalając na udzielanie Komunii św., we wszystkich świątyniach w Polsce w Wielki Czwartek, w godzinach przedpołudniowych do godziny 13 i od godziny 14 do początku Mszy św., tym wiernym, którzy ze względu na ciężące na nich obowiązki służbowe, w wymienionym dniu nie mają żadnej możliwości udania się do kościoła w godzinach nabożeństw.

Równocześnie – ze względu na nabożeństwa rezurekcyjne, celebrowane wczesnym rankiem w niedzielę Wielkanocną – udzielamy dyspensy od obowiązku zachowania przepisu n. 19 Zarządzeń św. Kongregacji Obrzędów z dnia 1 lutego 1957 r. w sprawie północnej godziny Mszy św. Wielko-Sobotniej.

Powyższy Indult jest ważny na rok bieżący.

WARSZAWA, dnia 10 marca 1958 r.

(-) † Stefan Kard. Wyszyński

KOMUNIKATY BIURA
SEKRETARIATU EPISKOPATU

42.

Kompetencja Urzędu i Wydziałów do Spraw Wyznań.

J. E. Biskup Sekretarz Episkopatu komunikuje odpis pisma Urzędu do Spraw Wyznań z 5 lutego 1958 r. Nr II-8/33/58, następującej treści:

W związku z podniesioną na posiedzeniu Komisji Wspólnej w dn. 27.XII.1957 r. kwestią pośredniczenia przez Urząd do Spraw Wyznań oraz wydziały do spraw wyznań prezydów wojewódzkich rad narodowych w załatwieniu spraw, z którymi władze i instytucje kościelne oraz osoby duchowne zwracają

się do Urzędów i instytucji państwowych – potwierdzam swoje stanowisko zajęte w tej sprawie na Komisji Wspólnej:

1. Urząd do Spraw Wyznań i wydziały do spraw wyznań prezydów wojewódzkich rad narodowych interesują się wyłącznie sprawami, dotyczącymi polityki wyznaniowej w zakresie uregulowanym odpowiednimi ustawami państwowymi i innymi aktami prawnymi oraz ogólnymi przepisami prawa o postępowaniu administracyjnym.

2. Niemal od roku sprawy, w których załatwianiu uczestniczył poprzednio Urząd do Spraw Wyznań i wydziały do spraw wyznań prezydów wojewódzkich rad narodowych, nie są obecnie przedmiotem ich zainteresowania, a są załatwiane bezpośrednio przez powołane do tego organa władzy państwowej oraz instytucje gospodarcze.

O stanowisku moim w tych sprawach zostali powiadomieni kierownicy wydziałów do spraw wyznań prezydów wojewódzkich rad narodowych.

W związku z powyższym zwracam się władz i instytucji kościelnych oraz osób duchownych do Urzędu do Spraw Wyznań i wydziałów do spraw wyznań prezydów wojewódzkich rad narodowych w sprawach, należących do kompetencji właściwych organów władzy państwowej oraz instytucji gospodarczych (sprawy budowlane obiektów sakralnych i kościelnych, przydziały materiałów budowlanych, zaopatrzenie w artykuły przemysłowe itp.) jest bezprzedmiotowe.

MINISTER

(-) Jerzy Sztachelski

Za zgodność

(-) † Z. Choromański

Sekretarz Episkopatu

Z ORDYNARIATU

43.

Akcja Trzeźwości.

W dniu 21 listopada 1957 r. odbył się w Warszawie doroczny Zjazd Diecezjalnych Referentów Trzeźwości, pod przewodnictwem J. E. Biskupa Piotra Dudzięca, Delegata Episkopatu dla spraw trzeźwości w Polsce.

Obrazy tego Zjazdu zostały ujęte w następujące wskazania, z którymi ogół Duchowieństwa uinien się dokładnie zapoznać i kierować się nimi, jako praktycznymi wytycznymi na najbliższą przyszłość w pracy duszpasterskiej, na odcinku rozwoju akcji trzeźwości.

I. Jest rzeczą oczywistą, że w naszej pracy nad trzeźwością narodu główne znaczenie przywiązujemy do praktyki życia kapłańskiego, czyli do naszego osobistego zaangażowania się w zwalczaniu tradycji i zwyczajów alkoholowych przy stołach i w domach kapłańskich. Dlatego wielkim głosem wołamy:

a) – o całkowite zniknięcie alkoholu ze wszelkich publicznych przyjęć kapłańskich (zarówno dla duchownych jak i dla świeckich) na plebaniach oraz we wszelkich naszych posiłkach poza plebaniami (na przyjęciach lub w podróży);

b) – o wyraźniejsze i głębiej ascetycznie podbudowane wymogi stawiane przez władze seminaryjne i profesorów dla alumnów Seminarium Duchownych, aby zaraz po wyjściu z Seminarium (jak to się, niestety, niejednokrotnie dzieje) nie przedstawiali być abstynentami czy przynajmniej szczerymi krzewicielami trzeźwości.

II. Wszyscy kapłani powinni się poczuwać do obowiązku ciągłego i niejako urzędowego, a wynikającego z ich powołania duszpasterskiego zwalczania alkoholizmu na swoim terenie i w swoim zakresie. Może to i powinno mieć najrozmaitsze formy i wszelka poważna inwencja jest tu bardzo wskazana. Szczególną uwagę zwraca się na formy bardziej już ugruntowane, a więc:

a) – rekolekcje wielkanocne, a tym bardziej misje parafialne, muszą koniecznie ex professo w sposób poważny i z przekonania mówcy płynący zwalczać pijaństwo i gorąco zachęcać do trzeźwości, wtedy jak również i przy uroczystej Komunii św. dzieci, parafialna „Złota Księga Trzeźwości“ powinna się wzbogacić o szereg nowych nazwisk;

b) – konfesyjonał bezwzględnie zawsze ma być niezwykle uczulony na alkohol i nigdy nie przepuści pijących, przede wszystkim młodzieży, ale także i starszych, bez serdecznej i gorącej nauki, obrzydzącej picie a zalecającej trzeźwość, owszem wyraźnie żądającej za pokutę wyrzeczenia się na pewien czas alkoholu;

c) – akcja przeciwalkoholowa znajduje specjalnie dobrą atmosferę w czasie Wielkiego Postu, a głównie w Wielkim Tygodniu, lecz największy w nią wysiłek corocznie trzeba wkładać podczas ustalonego na to tygodnia postu Quinquagesimam, urządzając ogólne i stanowe nauki uświadamiające i nabożeństwa ekspiacyjne;

d) – propaganda szczerą i stałą pośród parafian wszelkich przyjęć bez wódki lub w ogóle bez alkoholu, np. podczas wesel i chrzcina, z obietnicą wystarania się oddzielnego

błogosławieństwa biskupiego dla śmiałych i ofiarnych, nie obawiających się zerwać z zastarzałymi i mocno zakorzenionymi pijackimi tradycjami towarzyskimi.

Jednocześnie mocno się podkreśla, że te i inne formy naszej pracy nad trzeźwością nie mają być tylko doraźne, zrywowe i przejściowe, ale mają zawsze i stale należeć do zwykłej naszej broni ciągle potrzebnej na wroga, i zawsze mają być aktualnie wykorzystywane.

III. Jednakże obecne specjalne nasilenie u nas pijaństwa wymaga od nas specjalnego wysiłku. Chwila obecna domaga się od nas pracy zorganizowanej, aczkolwiek może niekoniecznie organizacyjnej i elitarnej, która jeszcze spotkałaby się ze znanym stanowiskiem brachii saecularis. Nasuwa się przeto możliwość stworzenia ruchu trzeźwościowego, ruchu podobnego w zasadzie mniej więcej do włoskiego Movimento per Mondo Migliore, lub do Milicji Niepokalanej, czy Apostolstwa Chorych i Apostolstwa Modlitwy. Ruchy takie mają tę zaletę, że są masowe i nie krępują balastem nienaruszalnych form stowarzyszeniowych. Taki masowy ruch trzeźwościowy, w postaci »Krucjaty Trzeźwości« od niedawna, ale już szeroko jest realizowany na Górnym Śląsku. przy życzliwym ustosunkowaniu się doń Jego Eminencji Księdza Kardynała Prymasa. Katowicka centrala „Krucjaty Trzeźwości“ nie wyrzeka się wcale ambicji ogólnopolskich. „Krucjata Trzeźwości“ nie jest czymś niezdecydowanym i niewyraźnym, lecz ma swoje skonkretyzowane oblicze. Oto jego rysy:

a) – Przestrzegać abstynencji zupełnej (lub częściowej) od napojów alkoholowych przez całe życie albo przez jakiś okres czasu.

b) – Modlić się krótko codziennie w intencji »Krucjaty Trzeźwości«, odmawiając – o ile możliwości specjalnie ułożona modlitwę oraz dziesiątek różańca.

c) – Zwalczać pijaństwo i krzewić trzeźwość w swoim środowisku wedle swoich środków i możliwości.

d) – Czytać i rozpowszechniać organ »Krucjaty Trzeźwości« dwutygodnik p. t. »Niepokalana Zwycięzca«.

Do powyższego zobowiązują się wszyscy, którzy złożyli odpowiednie przyrzeczenie i wpisali się do specjalnej parafialnej »Złotej Księgi Trzeźwości«.

We wszelkim ruchu apostolskim 'bardzo wielkie znaczenie ma wydawanie czasopisma, które by przypominało obowiązki, podawało nowe środki i sposoby działania, podtrzymywało ducha i zachęcało do wytrwania oraz apo-

stolstwa. Za taki organ swobodnie może służyć dwutygodnik katowicki »Niepokalana Zwycięzca«.

Wszystkie te szczegóły przemawiają za tym, aby nasza praca trzeźwościowa w bieżącej chwili bliżej zainteresowała się „Krucjata Trzeźwości“.

Płock, dnia 15 stycznia 1958 r.

† Piotr Dudziec bp.

Powyższe wskazania polecamy pilnej uwadze Wielebnych Braci Kapłanów, mając w Bogu nadzieję, że będą one systematycznie realizowane w pracy duszpasterskiej.

Siedlce, dnia 3 lutego 1958 r.

† Ignacy Swirski bp.

44.

Intencje Apostolstwa Modlitwy na 1958 r.

Czczyciele Najśw. Serca Jezusowego modlą się w 1958 r. w intencjach zatwierdzonych i pobłogosławionych przez Ojca św. PIUSA XII.

(1. Intencja ogólna; 2. Intencja misyjna).

Codziennie ofiarowanie Apostolstwa.

Boskie Serce Jezusa, ofiaruję Ci przez Niepokalane Serce Maryi wszystkie modlitwy, sprawy, prace i krzyże dnia dzisiejszego jako wynagrodzenie za grzechy nasze. Łączę je z tymi zamiarami, w jakich Ty, Zbawicielu, za nas ofiarowałeś się na krzyżu i nieustannie ofiarujesz się na ołtarzach całego świata. Ofiaruję Ci je za Kościół Katolicki, za Ojca św. Piusa XII, a zwłaszcza na intencję ogólną ... oraz na intencję misyjną..., jako też na intencje na dzień obecny wyznaczone. Pragnę też zyskać wszystkie odpusty, jakich dostąpić mogę i ofiaruję Ci je za dusze w czyśćcu. Amen.

Styczeń

1. Aby wszyscy szukali jedności chrześcijan jedynie w Kościele katolickim, założonym przez Chrystusa Pana.

2. Aby Japończycy uznali powszechną wartość nauki katolickiej.

Luty

1. Aby Najśw. Dziewica z Lourdes udzielała pociechy i mocy wszystkim cierpiącym za Chrystusa.

2. Aby nie słabła religijność Chińczyków.

Marzec

1. W ogólnych i szczegółowych intencjach Ojca świętego.
2. Aby wiara w Boga pozostała podstawą konstytucji w Indonezji.

Kwiecień

1. Aby przez wychowanie Eucharystyczne więcej młodzieńców dochodziło do kapłaństwa,
2. Aby Kościół na Cejlonie był coraz więcej od wszystkich poważany.

Maj

1. Za duszpasterstwo w wielkich miastach.
2. Aby w Indiach nie mniej zabiegano o poprawę warunków życia duchowego jak materialnego.

Czerwiec

1. Aby w utrapieniach dzisiejszych czasów ludzie pokładali nadzieję w miłości Najśw. Serca Jezusowego.
2. Aby wśród narodów Arabskich zapanowała sprawiedliwość i pokój.

Lipiec

1. Aby wierni nie zarażali się fałszywymi poglądami świata co do czystości odpowiedniej każdemu stanowi.
2. Aby warunki życia i mieszkania ubogich w wielkich miastach Afryki ułożono w sposób naprawdę chrześcijański.

Sierpień

1. Aby wierni umieli bronić swego katolickiego światopoglądu.
2. Aby życie prawdziwie chrześcijańskie zakwitło w Nigerii.

Wrzesień

1. Aby uznano oraz szanowano Imię Boże i Prawo Boże w publicznych poczynaniach narodów.
2. Aby młodzież uniwersytecka z Azji i Afryki poznała i ceniła Chrystusa.

Październik

1. O dobro duchowe tych, co pracują w hotelach, domach wypoczynkowych i lokalach gastronomicznych.
2. Aby papieskie Dzieło św. Piotra Apostoła dla kleru tubylczego cieszyło się skuteczną pomocą wszystkich wiernych.

Listopad

1. O coraz gruntowniejsze urabianie świeckich do apostołstwa.
2. Aby w Ameryce Łacińskiej mężczyźni katolicycy przeciwstawiali się skutecznie niebezpieczeństwu utraty wiary i moralności.

Grudzień

1. Aby katolickie instytucje z dziedziny kinematografii cieszyły się należytym poparciem.
 2. Za Kościół na Formozie.
- Intencje miesięczne należy podać do wiadomości wiernych na początku każdego miesiąca, najlepiej podczas Godziny świętej i nabożeństwa pierwszopiątkowego, ponadto, na przeciąg danego miesiąca, umieścić w gablotce, w przedsionku kościoła.

45.

Wytyczne do opracowania kazań i nauk na drugi rok Wielkiej Nowenny.

1. Zgodnie z ustalonym zasadniczym zadaniem duszpasterskim na drugi rok Wielkiej Nowenny — Życie w łasce — należy temat przepracować przez wykorzystanie nauki o sakramentach i sakramentaliach, ale zwracając z całym naciskiem uwagę Autorom i Kaznodziejom, że nie chodzi o podanie cyklu katechizmowego nauki o sakramentach, lecz o przeprowadzenie na tle sakramentów i sakramentaliów uzasadnionej prawdy dogmatycznej i normalnego celu wychowawczego, że prawdziwie i jedynie życie chrześcijańskie jest życiem w stanie łaski — to zadanie jest zasadniczym tematem pracy duszpasterskiej drugiego roku Wielkiej Nowenny.
2. Rozkład materiału powinien liczyć się w miarę możliwości z układem liturgicznym roku kościelnego przynajmniej w zakresie danego okresu, ale jednocześnie należy podawać w danym okresie pewną całość doktrynalną określonego tematu.
3. Każdy rok Wielkiej Nowenny kończy się dniem 3 maja, jednocześnie dzień ten jest rozpoczęciem roku następnego z tym, że dwie następne niedziele są rekapitulacją roku ubiegłego i zapowiedzią roku nowego, a ostatnia niedziela roku nowy rozpoczyna. Drugi rok Nowenny rozpoczyna uroczystą tematykę w dniu 25 maja 1958 r. tj. w dzień Zesłania Ducha św.
4. Tematyka zasadnicza: „Przyrzekamy żyć w łasce uświęcającej bez grzechu ciężkiego” — powinna być przeprowadzona w poszczególnych okresach na tle następujących zagadnień:

1 9 5 8 r o k:

Czerwiec — życie nadprzyrodzone (laicyzm, naturalizm).
Lipiec i sierpień — sakramenty i sakramentalia, jako źródła łaski i jej utrwalenie.

Wrzesień — kapłaństwo.

Pazdziernik — bierzmowanie (odpowiedzialność za nadprzyrodzone życie w Kościele).

Listopad — sakrament chorych, śmierć, pogrzeb, cmentarz (zwrócenie uwagi nie na koniec życia, ale na przejście w łasce w nowy okres życia).

Grudzień — Eucharystia.

1 9 5 9 r o k:

Styczeń — małżeństwo.

Luty i marzec — życie łaski przez sakrament Pokuty (przestrogi przed położeniem nacisku na warunki do Pokuty św.)

Kwiecień — chrzest.

Maj — rekapitulacja myśli, które powinny przebijać się w całym roku, że łaska ma praktyczne zadania i realizację w postaci wartości (świętości) życia na codzień w każdym stanie.

46.

1. Tematy kazań niedzielnych i świątecznych

O K R E S I.

O pełnię życia.

1. Niedziela IV po Wielkanocy — 4 maja 1958 r.

Temat: Ponawiamy ślubowania jasnogórskie.

Tok myślowy: Punktem wyjściowym słowa, że »Duch Prawdy nauczył was wszelkiej prawdy«. Ten Duch Prawdy uczył nas w ciągu roku o wierności Bogu, Chrystusowi, Ewangelii, Krzyżowi, Kościołowi.

Ale prawdą jest, że tego bez Bożej pomocy, bez opieki Maryi — nie osiągniemy. Więc dziś prosimy o pomoc Bożą i dlatego ponawiamy ślubowania. Podejmujemy czyn życia, a Duch Prawdy nas poprowadzi.

2. Niedziela V po Wielkanocy — 11 maja.

Temat: Po roku od dnia ślubowania... Jak wyglądała nasza praca nad sobą i w rodzinie.

Tok myślowy: W Ewangelii czytamy: »Proście a otrzymacie...« Czyśmy szczerze prosili? Prosililiśmy o wierność

o wierność Bogu, Chrystusowi..., a czy pogłębialiśmy znajomość Boga i Jego Prawd? Jak jest z codziennym czytaniem Ewangelii? Czy interesuje nas liturgia Kościoła i obrzędy religijne? A co z codzienną Komunią św. Ze wspólnym głośnym pacierzem wieczornym...? Zrekapitulujmy całoroczną naszą pracę.

3. Niedziela po Wniebowstąpieniu Pańskim — 18 maja.

Temat: Nasz katolicki styl życia — narzędziem apostołowania.

Tok myślowy. Wskazuje nam Chrystus: »I wy świadectwo dawać będziecie«. Jesteśmy z Chrystusem od zarańca naszych dni (od chrztu), więc obowiązuje nas dawanie świadectwa. A słowo »świadek« — »martyr« — »męczennik«, więc świadczyć, to być gotowym do ofiary z życia dla Chrystusa (»każdy zadaje sobie gwałt« — wg Łk. 16.16). Świat nam obcy śmieje się, że o katolicyzmie tylko mówimy, a trzeba, żebyśmy pokazali katolicyzm, chodzi tedy o styl katolickiego życia. Co to znaczy? (Lekarz katolicki — to nie ten, co odmawia różaniec, ale ten, który w swym zawodzie trzyma rękę na pulsie nowoczesnej wiedzy medycznej).

(Podobnie sędzia, robotnik i t. d.).

4. Niedziela Zielonych Świątek — 25 maja.

Temat: Wielkość człowieka.

Tok myślowy: Chrystus powiada: »Pokój mój daję wam, nie jako świat daje ja wam daję«. Antyteza: Chrystus — świat. Bo świat to przyrodzoność. Chrystus nie zamyka się „w świecie“. A my ludzie jesteśmy częstkami Jego Mistycznego Ciała, a więc i nas nie wolno zamykać w świecie. Świat jest podbudową i to podbudową konieczną. Ale człowiek nie można zamykać w granicach przyrodzoności. Nam się należy coś więcej — nadprzyrodzoność »Kto mnie miłuje, przyjdzie do niego i mieszkanie u niego uczynimy«. Nadprzyrodzoność to Bóg we mnie, a ja w Bogu. Pełnia życia człowieka tj. życia w łasce uświęcającej będzie wspólnym tematem pracy naszej w II roku Wielkiej Nowenny.

5. Niedziela Trójcy św. — 1 czerwca.

Temat: Co potrzebne człowiekowi do pełni życia?

Tok myślowy: Ewangelia przypomina nam: »Idźcie na wszystkie świat«. Żeby uczyć innych o pełni człowieczeństwa i żeby dawać innym tę pełnię człowieczeństwa. Bóg w nas, a my w Bogu. Ale tego bez łaski Bożej nie da się osiągnąć. Jak tę trudność Bóg rozwiązuje?

6. Niedziela II po Ziel. Świątkach — 8 czerwca.

Temat: Godnie pielęgnuj obraz Boży w duszy,

Tok myślowy: Czytamy »Wynijdź na drogi i opłotki«. Kto to wychodzi? Sługa? Nie, tym razem po opłotkach i zakamarkach przechadza się sam Chrystus. Chce widzieć jak żyjemy, jak mieszkamy i jak pracujemy. Jezus traktuje nas jako swe dzieci »dzieci Boże«. Widzi w nas coś ze siebie (obraz Boży) i dlatego Jezus nas szanuje (nie tylko za miłosierdzie dla nas, ale i szacunek). Czy podziękowanie za ten szacunek może się sprowadzić tylko do manifestacji przez procesję Bożego Ciała?

7. Niedziela III po Ziel. Świątkach — 15 czerwca.

Temat: Co to jest łaska posiłkowa — uczynkowa.

Tok myślowy: Zagubiona owca... drachma. Gdy my się gubimy, idzie za nami Dobry Pasterz — nie daje nam zaginąć... aż do śmierci. Stąd nie ma w życiu naszym, jak długo żyjemy, beznadziejności. Ta łaska posiłkowa jest dla wszystkich i dobrych i złych, ochrzczonych i pogan...

8. Niedziela IV po Ziel. Świątkach — 22 czerwca

Temat: Łaska uświęcająca, to życie Boże w nas.

Tok myślowy: Duc in altum... to ufny nakaz Chrystusa. Zajedź na głębię swej duszy. Dotrzeć ci trzeba do samej istoty twej duszy. To sprawa wysiłku i odwagi... Na to zdobywają się święci, których »szaleńcami Bożymi« nazywamy. Głębia duszy ludzkiej.

9. Niedziela V po Ziel. Świątkach — 29 czerwca

Temat: »Wszystko mogę w tym, który mnie umacnia«

Tok myślowy: Czym jest człowiek zdany na własne moce (choćby był geniuszem?). Popatrzmy: oto Szymon rybak, oto Szawel uczony, a popatrzmy, co z nich zrobiła moc Boża, łaska uświęcająca!

Oto Piotr — pierwszy papież, oto Szawel — pierwszy apostoł Narodów. To łaska Boża może uczynić z nas, jeśli nie będziemy działaniu jej przeszkadzać.

47.

II. Tematy nauk niedzielnych dla młodzieży.

4.V.1958 r. Po co ciągle ślubować?

I. Ślubowanie wydaje się zbędne.

1. Treść ślubowań i tak nas obowiązuje, zawiera się w treści dekalogu.

2. Ślubowaliśmy rok temu i cóż nam to dało?

II. Szczere ślubowanie pomocą do spełnienia dekalogu.

1. Ślub daje więcej łaski.

2. Ślub mobilizuje moralne siły człowieka:

a) jako dobrowolny w pełni, bardziej jest chciany i rozumiany,

b) wytwarza większe poczucie odpowiedzialności,

c) jako akt zbiorowy głębiej zapada w świadomość i bardziej porusza wolę.

III. Szczere ślubowanie.

11.V.1958 r.

Źródło niepowodzeń.

I. Nie jesteśmy zadowoleni z wyników.

1. Składając szczere ślubowanie mieliśmy dobrą wolę.
2. Bóg dobrej woli łask nie odmawia.
3. Małe rezultaty ślubowań w świetle rocznych doświadczeń.

II. Skuteczność łaski ślubowania.

1. Dobra wola.
2. Współpraca z łaską.

III. Jak współpracować z łaską.

1. Wspólny pacierz.
2. Niedzielna Msza św. i zainteresowanie liturgią.
3. Czytanie Ewangelii.
4. Częsta Komunia św.

18.V.1958 r.

Po czym poznają, że jesteśmy uczniami Chrystusa.

I. Środki, które nie prowadzą do celu.

1. Same słowa nie wystarczą („drętwa mowa”).
2. Zewnętrzna pobożność także nie wystarczy (dewocjarstwo).

II. Świadczyć trzeba życiem — katolicki styl życia.

1. Świadectwo dawać prawdą:

a) gruntowna wiedza religijna.

b) dobre umiejętności zawodowe.

c) zgodność postępowania z wyznawaną wiarą.

2. Świadectwo dawać miłością.
 - a) pomoc bliźniemu w potrzebie,
 - b) gotowość do ofiary dla Boga i ludzi.

III. Zastosowanie: troska o katolicki styl życia.

25.V.1958 r. W poszukiwaniu pełni życia.

I. Zawodne drogi.

1. Człowiek dąży do pełni życia, opanowania świata, pełnej wiedzy i pełnej miłości.
2. Bogactwa świata nie napełniają człowieka, bo on większy od świata.
3. Władza ludzka ma swoje granice.
4. Miłość ludzka jest nietrwała i egoistyczna.

II. Pełnię życia daje dopiero nadprzyrodzoność.

1. Duch ludzki, który myśli, chce i zdolny jest opanować świat, zdobywać wiedzę i kochać, nie zaspakaja się granicami bytu równego swojej skończonej naturze, szuka Nieskończoności Boga — ułatwia mu realizację tego, dar życia nadprzyrodzonego.

2. Nadprzyrodzoność podnosi człowieka,
 - a) objawienie wzbogaca wiedzę.
 - b) łaska uzdalnia do przyjęcia objawienia i wzmacnia wolę.

3. Nadprzyrodzoność udziela się człowiekowi — Bóg we mnie, a ja w Bogu.

III. Zastosowanie — trwać w łasce.

1.VI.1958 r. Siły tworzące pełnię życia.

I. Jakimi jesteśmy?

1. Tak mało ludzi urzeczywistnia pełnię życia.
2. Nasza natura skłonna jest do złego.

II. Realne siły tworzące pełnię.

1. Temperament.
2. Wolna wola.
3. Mocny światopogląd i określony ideał postępowania.
4. Łaska Boża.

III. Zastosowanie — koniecznie łączyć te cztery siły.

1. Wskazania dotyczące poznania temperamentu.
2. „ „ „ wzmocnienia woli.
3. „ „ „ zdobycia światopoglądu.
4. „ „ „ współpracy z łaską Bożą.

8.VI.1958 r.

Bóg cię szuka.

- I. Bóg szuka człowieka.

}	Stary Testament	}	na tle perykopy
	Syn Boży		
	Kościół		
1. Bóg nas ciągle wzywa

2. Czy Bogu na nas zależy.

II. Simile simili gaudet.

1. Przez umysł i wolę — podobni jesteśmy do Boga.
2. Przez łaskę Synami Bożymi jesteśmy.

III. Zastosowanie — stałe podobieństwo i więź z Bogiem.

1. Skażenie podobieństwa — moje sprawy ważniejsze niż Bóg (miej mnie za usprawiedliwionego, wieś kupilem).
2. Wzmacnianie podobieństwa i więzi z Bogiem — in omnibus (obraz: Chrystus w procesji — idzie do nas).

15.VI.1958 r. Czy naprawdę jestem tak słaby, by ktoś musiał mi pomagać.

1. Człowiek jest potężny, potrafi dokonać wielkich rzeczy. Czy jednak potrafi uczynić wszystko?
2. A jak jest z dziedziną moralną. Czy potrafi zawsze być dobrym. „Video meliora proboque, deteriora sequor”.
3. Kto mnie wybawi od ciała tej śmierci? Tylko Bóg — „Łaska Boża przez Chrystusa Pana”.

22.VI.1958 r. Droga do prawdziwej wielkości.

1. Każdy człowiek pragnie być wielkim. Różne propozycje: „Będziecie jako bogowie”.
2. Prawdziwa wielkość polega na upodobnieniu się do Boga.
3. Łaska uświęcająca „uczestnictwem w naturze Boga“ — (wyniesieniem do stanu nadprzyrodzonego).

29.VI.1958 r. Granice moich możliwości (Co potrafię uczynić sam, a czego nie zdołam bez pomocy Bożej).

1. Dobroć naturalna możliwa, ale nie na dłuższy czas.
2. Nie potrafię uczynić niczego zasługującego na niebo tj. wprowadzającego w życie Boga.
3. Cel naturalny możliwy do osiągnięcia przyrodzonymi siłami, nadnaturalny bez nadprzyrodzonej pomocy Boga nieosiągalny.

48.

3. Tematy nauk niedzielnych dla dzieci

4.V.1958 r. Dzień ślubowania

Ponawiamy ślubowania jasnogórskie.

»Duch prawdy nauczy was wszelkiej prawdy«.

1. Przypomnienie ślubowań z roku ubiegłego.

2. Roczný rachunek sumienia: cośmy z tych ślubowań wypełnili?

3. Pochwała tych, którzy ślubowaniom wierni byli.

4. Zachęta dla tych, którzy ślubowań nie wypełnili, aby od nowa zaczęli je wypełniać. Duch św., który przez Kościół swój dał nam treść ślubowań i zachęcił natchnieniem do ich wypełnienia, pomoże w spełnieniu ślubowań.

11.V.1958 r. Po roku od złożenia ślubowań.

»Proście, a otrzymacie«

1. Ślubowaliśmy posłuszeństwo rodzicom i przełożonym. Zastępują oni Boga. Kto im jest posłuszny, Bogu jest wierny.

2. Ślubowaliśmy czystość w myśli, mowie, uczynkach. Bóg tylko w czystym sercu mieszkać może. Czystość podstawą wierności Bogu.

3. Ślubowaliśmy pilnie uczestniczyć we Mszach św. niedzielnych i świątecznych. Udział we Mszy św. nakazany przez Kościół. Kto jest na Mszy św. jest wierny Kościołowi. Co znaczy we Mszy św. uczestniczyć: znajomość Mszy św., tekstów mszalnych, Msze recytowane, Komunia św. we Mszy.

4. Ślubowaliśmy odmawiać wieczorem wspólnie pacierz. Pacierz ten łączy nas ze wszystkimi katolikami całego świata. Łączność ta, to oczywiście wierność Kościołowi.

5. Ślubowaliśmy czytać dobre książki. Wśród nich najlepszą jest Pismo św. Nowego Testamentu. Nowy Testament w rękę dziecka to wierność Kościołowi, który jest Ciałem Mistycznym Chrystusa. Prosimy Boga za pośrednictwem Matki Najśw. o siły do spełnienia tych ślubowań.

18.V.1958 r. Chrystusowy styl życia

»I wy świadectwo dawać będziecie«

Wierność Chrystusowi – to naśladowanie Chrystusa.

Czyli dawanie świadectwa o Chrystusie.

- Chrystus dobry uczeń,
- Chrystus dobry kolega,
- Zachowanie Chrystusa w świątyni,
- Chrystus a ludzie starsi,
- Chrystus pomaga w domu,
- Chrystus a nieszczęśliwi.

25.V.1958 r. Czy człowiekowi wystarczy tylko to, co przyrodzone?

»Do wyższych rzeczy jestem stworzony«

Dzieci lubią słuchać opowiadań o świętych, a najbardziej o Panu Jezusie, ponieważ to, co je otacza, nie zaspakaja ich pragnień. Dążenie duszy dziecięcej najpiękniej wyraził św. Stanisław Kostka słowami: »Do wyższych rzeczy jestem stworzony«.

1.VI.1958 r. Co potrzebne człowiekowi do pełni życia?

»Idźcie na wszystkie światy...«

Dzieci pragną wielu rzeczy. Gdy je otrzymają przez jakiś czas są zadowolone, szczęśliwe... Ale po pewnym czasie posiadane przedmioty powszednieją im, i znowu przychodzi nowe pragnienia, i znowu niezadowolenie.. Czym to wytłumaczyć..?

Dusza ludzka ma pełnię szczęścia, a co za tym idzie i życie wówczas dopiero, gdy w niej mieszka Dobry Bóg. Jakże są szczęśliwe dzieci, gdy wracają z kościoła po spowiedzi i Komunii św.

Boga przyniósł duszy ludzkiej z nieba Chrystus Pan, który sam jest Bogiem. On udziela się dzieciom... On też nakazał, aby wszyscy Boga w sobie posiadający, dawali Go innym. »Idźcie na cały świat...«

8.VI.1958 r. Dlaczego Bóg daje nam swą łaskę?

»Wynijdź na drogi i opłotki«

Na ulice naszej parafii wychodzi Chrystus Pan. Chce zobaczyć jak mieszkamy i żyjemy. Złoży nam wizytę. Dlaczego Chrystus to czyni?

1) Jesteśmy dziećmi Boga, a więc dziećmi Chrystusa. Stąd ta Jego dla nas łaskawość. Odwiedza swoje najukochańsze dzieci.

2) Chrystus nas kocha. »Dopuszczcie dzieciętkom przychodzić do Mnie«, »Jam Ojcem waszym, a wy dzieci moje«. Każe nam mówić do Boga: »Ojciec nasz...« Znamy Jego miłość. Okazał nam ją zstępując z nieba, przebywając wśród nas w postaci ludzkiej, a potem w Eucharystii. Miłość Jego objawiła się nam również w cierpieniach Drogi Krzyżowej i w śmierci na krzyżu.

Drogami naszej parafii przechodzić będzie Chrystus Pan. Pójdziemy za nim wszyscy, Jego królewski orszak w pochodzie procesyjnym.

15.VI.1958 r. Co to jest łaska posiłkowa, uczynkowa?

Zgubiona owca... drachma...

Zgineło dziecko. Zapłakana mamusia, zmartwiony tatuś

szukają uporczywie zguby. Dlaczego szukają? Bo dziecko jest ich największym skarbem. Choćby było takie maleńkie, jak te tutaj przedszkolaki! ... albo pierwszaki ... Choćby było niegrzeczne, nieposłuszne, psotne ...

Dla Pana Jezusa wy też jesteście największym skarbem. A giniecie Mu przez złe uczynki. Gdy dziecko kłamie — ginie Panu Jezusowi, jak owieczka pasterzowi, albo pieniędzy kobiecie z dzisiejszej Ewangelii.

Gdy nie odrobiło przez lenistwo lekcji ... Zaniedbało paciorek ... Ukradło ... Przeklinało ... również zginęło Panu Jezusowi. Pan Jezus szuka zaginionego skarbu. Jak? Po złym uczynku czujecie w serduszku niezadowolenie. Głos jakiś namawia was do poprawy. To głos Pana Jezusa. On właśnie w ten sposób was szuka. Daje nam też i inne pomoce, byśmy Go mogli bardziej kochać.

22.VI. 1958 r. Łaska uświęcająca
to życie Boże w nas

»Zajedź na głębię«...

Człowiek ma życie swoje — ludzkie, którym różni się od wszystkich stworzeń na ziemi i dzięki któremu może przebywać w odpowiednich warunkach. Zanurzyć go w wodzie — udusi się, albo czym prędzej wyskoczy. Aby w wodzie żyć, musiałby mieć życie istot wodnych. Człowiek przeznaczony jest do nieba. Aby jednak tam żyć z Bogiem, musi mieć w sobie życie Boże, które Bóg daje nam już tu na ziemi, nazywa się ono łaską uświęcającą. Jakim wielkim darem jest łaska Boża!

Zajrzyj do Twej duszyczki, tak głęboko... Czy w niej jest w tej chwili Łaska Boża.

29.VI. 1958 r. Czym jest człowiek
przez łaskę Bożą?

5-letni Janek Bosko jest chłopcem dobrym, tylko psotnym bardzo. Tłucze мамie naczynie z oliwą. Dokucza bratczkowi Józiovi. Z kolegami nie zawsze zgodny. Wdaje się w bójki z nimi, chcąc im narzucić swoje poglądy. Przynosi do domu guzy i porwane ubranie. Nie lubi podzielić się z głodnym kolegą śniadaniem.

Ale oto w kościele na kazaniu słyszy, że trzeba być dobrym dla mamusi i kolegów. Zastanawia się nad tymi słowami. Pracuje nad sobą. Zmienia się. Zostaje wielkim świętym. Mała Teresa Martin często grymasi, czym dokucza mamusi i tatusiowi. Jest małą beksą, o byle co płacze. Nie zawsze posłuszna. Słucha kazania o Męce Pana Jezusa i zmienia swoje dziecięce życie. Zostaje świętą.

Dzieci marzą często, aby wyrosnąć na bohaterów, o których mówiliby cały awiat. Możecie to osiągnąć — jak Janek Bosko, Teresa Martin przez współpracę z łaską Bożą.

49.

Ostrzeżenie co do wina mszalnego.

Kuria Biskupia w Opolu, pismem z 11 lutego r.b. V,C II-5/58, zawiadamia:

Wobec skierowanych przez niektóre Prześwietne Kurie zapytań co do firmy Paweł Szczygieł w Zabrze, Kuria tutejsza uprzejmie wyjaśnia, że p. Paweł Szczygieł z Zabrze nie jest zaprzysiężonym w Kurii Opolskiej dostawcą win mszalnych i Kuria Opolska żadnych gwarancji ze swej strony w tym względzie nie udziela.

50.

Wizytacje kanoniczne

1. W maju i w czerwcu r.b. zostaną przeprowadzone wizytacje kanoniczne parafii i kościołów, połączone z udzielaniem wiernym sakramentu bierzmowania, w dekanatach: jano-wskim i sterdyńskim.

2. W sierpniu i wrześniu — w dekanatach: łukowskim i żelechowskim.

Księża Dziekani wymienionych dekanatów, po porozumieniu z Duszpasterzami, zgłoszą uprzednio do Kurii projekt najdogodniejszej marszruty oraz zawiadomią, czy i gdzie przewiduje się konsekracja lub poświęcenie kościoła, ołtarza, dzwonów i t. p.

51.

Zmiany w składzie osobowym Duchowieństwa.

Administratorzy parafii:

Ks. dr Brzostowski Henryk, profesor Wyższego Sem. Duch. i wikariusz parafii św. Stanisława w Siedlcach, administratorem tejże parafii.

Ks. Rybak Zdzisław, rektor kościoła św. Piotra i Pawła w Międzyrzecu, administratorem parafii Seroczyna Siedlecki.

Wikariusze:

Ks. Kania Michał, rezydent w Kątach, wikariuszem parafii Rusków.

Ks. Głęb Jan, po urlopie, wikariuszem parafii Wodynie.
O. Moczulski Eugeniusz, kapłan Zgr. Redemp., wikariuszem parafii Wiśniew k/Mińska-Maz.

Skierowani na studia do Rzymu:

Ks. Michałowicz Henryk

Ks. Piec Andrzej

52.

Pielgrzymki na Jasną Górę w Częstochowie.

Komisja Maryjna Episkopatu, w ramach programu Wielkiej Nowenny przed Millenium Chrztu Polski, przewiduje na rok bieżący szereg pielgrzymek ogólnokrajowych.

Celem zorganizowania tych pielgrzymek z terenu diecezji zostali mianowani:

1. Ks. Emil Kodym, rektor kościoła św. Krzyża w Siedlcach Diecezjalnym Duszpasterzem dla Służby Zdrowia i organizatorem pielgrzymki Pielęgniarek i Położnych, wyznaczonej na dzień 20 kwietnia r.b.

2. Ks. Mgr Jan Włodarczyk, profesor Wyższego Sem. Duchownego w Siedlcach, Diecezjalnym Duszpasterzem dla pielgrzymki Pracowników Służby Katolickiemu Słowu, wyznaczonej na dzień 4 maja r.b.

3. Ks. Mgr Wacław Skomorucha, profesor Wyższego Sem. Duchownego w Siedlcach, Diecezjalnym Duszpasterzem dla pielgrzymki Młodzieży Żeńskiej, wyznaczonej na dzień 1 czerwca r.b.

4. Ks. Dr Jan Urban, prefekt szkół średnich w Siedlcach, Diecezjalnym Duszpasterzem dla pielgrzymki Nauczycielstwa, wyznaczonej na dzień 29 czerwca r.b.

W związku z powyższym Księża Dziekani otrzymali specjalne zarządzenia.

J. E. Arcypasterz przywiązuje wielką wagę do należytego zorganizowania na terenie diecezji w/w pielgrzymek, gorąco przeto poleca Wielebnemu Duchowieństwu Parafialnemu, aby przyszło pod tym względem z wydatną pomocą Diecezjalnym Duszpasterzom.

ROZPORZĄDZENIA PAŃSTWOWE

53.

Opodatkowanie duchownych podatkiem od lokali.

(Ob. Wiad. Diec. Podl., 1957 r., str. 23 – IV, 3, 4).

MINISTERSTWO FINANSÓW Warszawa, dnia 5.I.1958 r.
Departament Podatków i Oplat. Nr PO. 12081/4/57

Prezydja R. N. szczebla wojewódzkiego i powiatowego.
Wydziały (Oddziały) Finansowe *wszystkie*.

Nawiązując do pkt. 4 części IV okólnika Ministerstwa Finansów z dnia 26 stycznia 1957 r. Nr 5/57 w sprawie opodatk-

wania kościelnych osób prawnych i osób duchownych wyznania rzymsko-katolickiego i innych wyznań i związków religijnych — Ministerstwo Finansów zawiadamia, że na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1957 r. o zmianie rozporządzenia w sprawie zwolnień i ulg w opłaceniu czynszu za najem lokali mieszkalnych oraz zwolnień od wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U. Nr 50, poz. 246) z mocą od dnia 1-go stycznia 1957 r., zostały rozszerzone ulgi w opłacaniu czynszu za najem lokali mieszkalnych, przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 września 1948 r. Nr 33, poz. 298 i z 1951 r. Nr 50, poz. 361 oraz z 1956 r. Nr 57, poz. 261), przez zaliczenie duchownych Kościoła rzymsko-katolickiego i innych prawnie uznanych związków wyznaniowych do najemców, dla których czynsz ustala się w wysokości wynikającej z art. 3 dekretu o najmie lokali.

W związku z tym za podstawę opodatkowania w podatku od lokali, z lokali zajmowanych przez duchownych (z wyjątkiem lokali zajmowanych przez biskupów, dla których zawieszono wymiar podatku od lokali), należy przyjmować za okres do końca roku 1956 czynsz (wartość czynszową), wynikającą z przepisu art. 2 dekretu o najmie lokali, a za okres od dnia 1 stycznia 1957 r. czynsz (wartość czynszową) z art. 3 najmu lokali.

Dyrektor Departamentu (—) J. G a b i a n.

Za zgodność:

Kierownik Kancelarii Ogólnej (—) J. M a t e Ń k o.

W związku z powyższym zarządzeniem Ministerstwa Finansów, Biuro Sekretariatu Episkopatu, wyjaśnia co następuje:

1. Podatek lokalowy w wysokości wynikającej z art. 3 dekretu o najmie lokali (to znaczy od 50 gr do 1 zł od izby w stosunku miesięcznym) płacą duchowni, jako osoby fizyczne, od lokali zajętych na cele własne.

2. Lokale zajęte na cele parafii (np. kancelaria, sala śpiewu itp.) jako osoby prawnej, są zwolnione z podatku lokalowego, a to na mocy pkt. 2) części IV okólnika Ministerstwa Finansów z 26 stycznia 1957 r. Nr 5/57.

3. Lokale Kurii i Sądów Biskupich, Seminariów, Zgromadzeń zakonnych i t. d., na mocy pkt. 2) części IV okólnika Ministerstwa Finansów z 26 stycznia 1957 r. Nr 5/57, są wolne od podatku lokalowego.

Warszawa, dnia 6 marca 1958 r.

(—) † Z. Choromański
Sekretarz Episkopatu

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

54.

B i b l i o g r a f i a.

1. Vademecum proboszcza i spowiednika; Ks. K. Karłowski — Ks. E. Nowicki. Praktyczny przewodnik w zakresie przepisów prawa kościelnego. — Pallottinum, Poznań 1957 r., wydanie II rozszerzone. Cena 40 zł.

Książkę tę powinien posiadać każdy kapłan zajęty w duszpasterstwie. Oprócz przepisów prawnych, dotyczących spraw najczęściej zachodzących w praktyce duszpasterskiej, posiada ona na końcu rozdziały: „Praktyczne przeprowadzenie sprawy w niektórych wypadkach” i „wzory wniosków i protokółów”.

2. Rok Liturgiczny; Pius Parsch, 3 tomy. — Pallottinum, 1956 r. Cena egzemplarza 190 zł. W przekładzie uwzględniono nowe przepisy kościelne.

3. Życie Jezusa Chrystusa w opisie ewangelistów; Ks. Prof. Eugeniusza Dąbrowskiego wraz z bogatym komentarzem ascetyczno-moralnym, obok naukowego, Ks. Dr. Stępienia. Książka ta może być dla każdego kapłana bogatym źródłem do kazań czy konferencji. Jest bogato ilustrowana, jak również zawiera źródłowo opracowaną symbolikę chrześcijańską. — Pallottinum. Cena katalogowa 90 zł.

4. Ceremoniał Obrzędów Wielkiego Tygodnia: — Od 15 marca r. b. w Wydawnictwie SS. Loretanek — Benedyktyniek (Warszawa 4, ul. Sierakowskiego 6) jest do nabycia „Ceremoniał Obrzędów Wielkiego Tygodnia” — w opracowaniu O. Fr. Mślaczyńskiego OSB z Tyńca, str. 218, cena 20 zł.

Książka ta zawiera dokumenty stanowiące podstawę odrodzonej liturgii i będzie praktyczną pomocą w przygotowaniu i odprawianiu świętych obrzędów Wielkiego Tygodnia w naszych kościołach.

5. Słownik łacińsko-polski, pod red. Prof. K. Kumanieckiego. Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 79, powiadomiło Kurie o ukazaniu się podręcznego „Słownika łacińsko-polskiego” obejmującego 15000 haseł, przeznaczonego dla studentów filologii klasycznej, uczniów szkół ogólnokształcących i szerszego kręgu miłośników antyku, jako niezbędną pomoc przy lekturze utworów łacińskich. Wydanie to obejmuje 31 arkuszy wydawniczych, oprawne w płótno, cena 72 zł.

Zamówienia zbiorowe i indywidualne należy zgłaszać do Państwowego Wydawnictwa Naukowego. Dział Zbytu, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 79. Wysyłka za zaliczeniem pocztowym.

Przy zamówieniach należy podać wyraźnie nazwisko dokładny adres oraz ilość zamawianych egzemplarzy.

55.

I n f o r m a c j e.**Krzyże ścienne i stojące.**

Diecezjalna firma „Księgarnia św. Jacka” w Katowicach, ul. Warszawska 58, w łączności z realizowaniem hasła „Słubujemy wierność krzyżowi” i zapowiedzianym poświęceniem krzyży dla rodzin katolickich w okresie W. Postu, rozprowadza krzyże ścienne i stojące.

Ceny krzyży są następujące:

Nr 1	—	wysokość 17 cm	—	10 zł.
Nr 2	„	25 cm	—	17 zł.
Nr 3	„	40 cm	—	30 zł.
Nr 4	„	55 cm	—	48 zł.

Pozatym Firma może dostarczyć t. zw. komplety kolenkowe: krzyż i 2 świeczniki z metalu, niklowane, w pięknym nowoczesnym wykonaniu, po 200 zł. za komplet.

Krzyże ścienne są wykonane w warsztatach Firmy.

Nowa cegła do nabycia.

Agencja handlowa — Józef Wiernicki — Warszawa, ul. Wspólna 50 m. 6, tel. 21-55-06, zawiadamia, że oprócz oferowanego w roku ubiegłym wapna palonego, jest w stanie podjąć się obecnie dostawy nowej cegły czerwonej, na następujących warunkach:

Rodzaj cegły — cegła czerwona nowa, znormalizowana, gatunek I.

Cena — 1.300, — do 1350, zł. za jeden tysiąc franco wagon stacja odbioru, łącznie z załadunkiem do wagonu, opłaconym kosztem transportu kolejowego i prowizją agencyjną, która uynosi 100, — zł. od 1 tysiąca cegły.

Ilość — 200.000 sztuk cegły miesięcznie w ładunkach wagonowych.

Termin dostawy — początek dostawy od dnia 1 maja br.

Warunki płatności — 50% należności płatne przy zamówieniu na konto bankowe odpowiedniej cegielni, reszta po wykonaniu 1/4 dostawy.

Oferowana cegła pochodzi z prywatnych zakładów ceramicznych.

Z zamówieniami nie można zwlekać, ponieważ, w związku z wydanym zakazem wywozu cegły rozbiórkowej z Ziemi Zachodnich, należy spodziewać się dużych trudności w zaopatrzeniu w cegłę ze źródeł prywatnych.

Introdruk Siedlce zam. 246 z dnia 19. III. 58 r. szt. 800 A-57 p. p. A-6